

وظایف پرورشی زن در اسلام/ کودک از اندیشه مادر بیشتر تاثیر می پذیرد

در تکوین و پرورش فرزندان بزرگ مادران نقش اصلی را دارند؛ مادرانی همچون حضرت مریم، فاطمه بنت اسد، فاطمه زهرا(س) فرزندی را تربیت کردند که هیچکس در بزرگی، شرافت، علم و خدمت به بشریت به پای آنها نمی‌رسد.

در تکوین و پرورش فرزندان بزرگ مادران نقش اصلی را دارند؛ مادرانی همچون حضرت مریم، فاطمه بنت اسد، فاطمه زهرا(س) فرزندی را تربیت کردند که هیچکس در بزرگی، شرافت، علم و خدمت به بشریت به پای آنها نمی‌رسد. مادر مسئولیت‌های پرورش ویژه‌ای به عهده دارد که مرد از آن محروم است. خدای سبحان دستکم وظایف و راهنمایی‌هایی به مدت سی ماه برای زن مقرر نموده که این سی ماه، حداقل دوران حمل(شش ماه) و حداکثر آن (نه ماه) و دوران دوسال شیرخوارگی کودک است؛ در این سی ماه مادر که کودک مستقیماً از او تغذیه می‌کند، مسئول حفظ دو نفر و دارای دو تکلیف است. یکی برای خود و دیگری برای کودک، هم در زمینه تغذیه جسمانی، هم تغذیه روحانی. پدر، باید اصل نطفه کودک را از غذای حلال تأمین کند و سپس از آن اگر حرام خوار شد ارتباط تنگاتنگی با پرورش کودک ندارد. زیرا غذای حرام پدر در جهاز گوارش خود هضم می‌شود، اما غذای مادر در دستگاه گوارش او شیر می‌شود و کودک از آن تغذیه می‌کند، پس مادر موظف است به کودک شیر حلال بدهد و خود نیز غذای حلال بخورد.

در غذای روحانی نیز چنین است. مرد با پروراندن خاطره، خیال و هوس در سر، تنها خود را می‌سوزاند، اما خیال باطل و حرام و اندیشه گناه و خاطرات تلخ زن باردار، هم خود او را نابود می‌کند و هم فرزندش را. این نشانه عظمت زن است که ذات اقدس الهی مسئولیت او را در حفظ خاطرات، اندیشه‌ها، عقاید و اخلاق، بیش از مرد دانسته است، از این رو باید مواظب افکار و اندیشه‌هایش باشد، چون بسیاری از مسائل از راه اندیشه به فرزند می‌رسد. به همین جهت است که مقام معلم بالاتر از مقام دانش آموز است، چون او موظف به اصلاح خود و دیگران است، اما متعلم فقط وظیفه اصلاح خود را دارد.

مادری که می‌داند اندیشه‌های او در کودک اثر می‌گذارد، بینش‌های خود را تعالی بیشتری می‌بخشد، پس وظیفه مادر، تنها این نیست که با وضو و با نام خدا بچه را شیر دهد. اینها عبادت‌های مطلوب ظاهری است ولی دین از مادر می‌خواهد که اندیشه‌های خود را نیز مواظب باشد. به مرد نیز می‌گوید: هنگام مصاحبت با همسر به فکر نامحرمات مباش؛ چون در اخلاق کودکی که نطفه او منعقد می‌شود اثر سوء دارد. بنابراین مسئولیت زن در این سی ماه به مراتب بیش از مرد است و هرکه مسئولیتش بیشتر باشد در صورت عمل به آن، توجهش به خدا بیشتر و در نتیجه موفق‌تر است.

در تکوین و ایجاد فرزندان بزرگ و برتری کامل آنان، مادران نقش اصلی دارند. مادرانی همچون مریم، فاطمه بنت اسد، فاطمه زهرا(س) فرزندی را تربیت کردند که هیچکس در بزرگی، شرافت، علم و خدمت به بشریت، به پای آنها نمی‌رسد. در طول تاریخ زنان بسیار بزرگی بودند و هستند که فرزندان بزرگ و نامداری را در دامان خود پرورش دادند و بزرگترین عامل مؤثر پیروزی فرزندان بزرگ که خود اعتراف دارند در زندگی با مادران‌شان می‌باشد.

پس اسلام به فضیلت پدران و مادران در تربیت فرزندان‌شان و اقدام در به ثمر رسانیدن آنها تأکید دارد و برای مادر کمالی بالاتر قرارداده است در این صورت باید به تربیت دختران بیش از تربیت پسران توجه و عنایت داشته باشیم. اگر پسری را تربیت نماییم فرد و احدی را تربیت کرده‌ایم ولی چنانچه دختری را تربیت کنیم خانواده کاملی را تربیت نموده‌ایم. بنابراین با توجه به تأثیر مادران در خانواده و اهتمام و توجه بیشتر در تربیت دوشیزگان، می‌توان ملتی ایده آل در اخلاق نجیب و در بدن قوی، راست گفتار و درست کردار، وطن دوست شجاع در راه حق فاضل، درستکار، متقی و دور از رذالت و پستی به وجود آورد. زن در مقام مادر مدرسه بزرگی است، هرگاه او را آماده و مهیا کنید ملتی اصیل به وجود آورده‌ایم.